

JAG VILL HA STELLA

JENNIFER
JOHANNSSON

 SAGA
EGMONT

JAG VILL HA STELLA

JENNIFER
JOHANNSSON

 SAGA
EGMONT

Jennifer Johansson

Jag vill ha stella!

Saga

Jag vill ha Stella!

Omslagsfoto: Michael Rosner Hyman on Unsplash, Stephen Radford on Unsplash och Alecu Gabriel on Unsplash

Copyright © 2006, 2018 Jennifer Johansson och SAGA

Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726001150

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Kapitel ett

Maria trampade snabbt nerför backen från huset och ut på vägen. Hon hade egentligen inte bråttom. Hon skulle träffa Anneli om fem minuter, och det brukade aldrig ta mer än två minuter till korsningen utanför hyreshusområdet där Anneli bodde. Men hon kunde bara inte ta det lugnt.

Maria var nervös. Det var i dag de skulle prata med Lenny.

Hon såg på klockan igen. Fyra minuter kvar. Hennes långa mörka hår fladdrade i fartvinden medan hon fortsatte längs vägen.

Det var den tjugooandra augusti. I morgon var det måndag och skolan skulle börja. Vädret hade blivit sämre igen. Efter en kall och regnig sommar hade de sista två veckorna varit riktigt fina, men nu hade de grå molnen och blåsten kommit tillbaka. I vanliga fall skulle Maria ha varit besviken. Dessutom brukade hon känna ett visst vemod när sommarlovet tog slut. Men i år var det inte så. Maria hade andra saker att tänka på.

Maria var fjorton år gammal och skulle börja i åttan. Hon var lite mörkare i hyn än de flesta andra i den norrländska småstaden. Det berodde på att Maria var född i Colombia. Hon hade blivit adopterad av ett svenskt par när hon var bara några månader gammal. Det var något som hon tänkte rätt sällan på – hon hade inga minnen från den tiden, utan kände att hon hörde hemma här i Norrland. Hennes pappa brukade säga att hon höll på att bli mycket vacker och att killarna snart skulle börja springa efter henne, men det var

inte heller något som Maria gick omkring och funderade på. Hon tänkte mest på hästar.

Tanken på hästar fick det att ila till i maggropen på henne igen.

Maria cyklade genom en krök och såg korsningen framför sig. Till vänster syntes de låga hyreshusen. Vid korsningen stod en blond flicka gränsle över en cykel. Maria kände sig lättad. Anneli var också ute i god tid.

Anneli vinkade. Maria vinkade tillbaka. Hon trampade lite extra snabbt och var framme vid Anneli på några sekunder.

Anneli log när Maria bromsade in.

- Du verkar ha bråttom, sa Anneli.

Maria nickade. Hon insåg att hon var för andfådd för att svara direkt. Anneli log igen.

- Är det något särskilt? frågade hon.

Maria skakade automatiskt på huvudet. Annelis leende blev ännu bredare. Både Maria och Anneli visste mycket väl vad det var frågan om. Maria drog ett djupt andetag.

- Nej, sa hon och lyckades hålla rösten stadig. Vad skulle det vara?

Anneli ryckte nonchalant på axlarna.

- Inte vet jag, sa hon retsamt.

Anneli och Maria hade gått i samma klass genom hela grundskolan. De hade också ridit tillsammans i snart åtta år - de två och Matilda, som de skulle träffa om en liten stund. Anneli hade plötsligt vuxit på längden under den här sommaren. Hon var snart en och åttio lång. Hon såg nyfiken ut med stora blå ögon och kortklippt och ostyrigt hår, som egentligen var blont, men som Anneli ofta färgade i de mest osannolika färger. Maria hade sett Anneli i både grönt och lila hår. Men den här sommaren hade det sin naturliga färg.

Anneli studerade sin vän. Sedan ryckte hon på axlarna igen.

- Du behöver inte vara nervös, sa hon. Det är ändå vi som bestämmer. Lenny kan gläfsa emot lite, men till slut gör han som vi vill. Eller hur?

- Mm ... Maria nickade lite osäkert.

- Kom nu, sa Anneli. Du är ju ett vrak. Vi åker dit och reder ut saken.

Flickorna cyklade vidare. Ingen av dem sa något mer, men Maria kände Annelis blickar. Maria önskade att hon kunde vara lika lugn och självsäker som Anneli. Men just i dag gick det inte.

Efter en stund hade de både villor och hyreshus bakom sig och var på väg ut på landet. De kom in på en grusväg. Gruset var hårt packat och lätt att cykla på. En bit framför dem syntes en björkallé. Allén ledde till en handelsträdgård med ett gammalt rött trähus och flera stora växthus. En hund skällde glatt.

- Anne-Marie, konstaterade Anneli. Världens sämsta vakthund.

Maria var tvungen att le.

- Ja, sa hon. Skäller bara på folk som hon känner igen.

Mellan björkarna såg de Matilda komma cyklande. De stannade ute på grusvägen och väntade.

- Hej! ropade Matilda så snart hon var inom hörhåll. Bakom henne skällde hunden fortfarande.

- Har du glömt att ge Anne-Marie mat? frågade Anneli när Matilda stannade bredvid dem. Hon skäller ju som om hon var utsvulten.

- Hon är bara glad att se er, sa Matilda lugnt.

Matilda var lika blond och blåögd som Anneli, men hade aldrig färgat sitt hår. Dessutom hade hon haft håret långt så länge Maria kunde minnas. Just nu nådde det nästan ner till midjan. Matilda hade vuxit upp på handelsträdgården

och hjälpt till där på somrarna i många år. Anneli brukade säga att det hade gjort henne vuxen i förtid. Matilda brukade kontra med att Anneli inte skulle ta skada av att bli lite vuxen.

- Man kan ju i alla fall tänka efter någon gång innan man gör bort sig, kunde Matilda säga.

- Den som är rädd för att göra bort sig får aldrig någonting gjort, brukade Anneli glatt svara. Anneli kunde ofta handla impulsivt och hamnade ibland i besvärliga situationer. Men det brukade alltid reda upp sig - även om Matilda hävdade att det var Matilda och Maria som fick lösa problemen.

Nu såg Matilda på sina vänner. Hennes blick stannade på Maria och hon försökte möta den utan att blinka. Efter några sekunder vände sig Matilda till Anneli. Matilda öppnade munnen för att säga något, men Anneli hann före.

- Hon är jättenervös, sa Anneli lugnt.

Matilda stängde munnen utan att säga något.

- Ta det lugnt, sa Matilda. Det kommer att gå bra.

- Det var vad jag sa också, sa Anneli.

Maria log igen. Hon visste att Matilda och Anneli inte menade något illa. Hon visste också att hon verkligen hade jagat upp sig i onödan. Det skulle säkert gå bra.

Det måste det väl göra?

Oron kom tillbaka. Maria tänkte för tusende gången den dagen: Jag vill ha Stella.

Flickorna ställde sina cyklar vid knuten av stallbyggnaden och gick in i sadelkammaren. Lenny var inte där. Anneli och Matilda satte sig genast vid bordet och började bläddra i hästtidningar. Maria hoppade högt här något small till.

- Vad var det? utbrast hon.

Matilda reste sig upp.

- Att man ska vara tvungen att förmana honom som ett litet barn, sa hon. Hon gick fram till fönstret som hade slagit igen och satte på fönsterhaken.

- Han har glömt det öppet igen, sa Anneli. En vacker dag kommer någon att ta sig in den vägen. Och stjäla hästarna.

- Om de behöver ta sig in den vägen. Matilda satte sig vid bordet igen. För det mesta glömmer han ju att låsa ytterdörren också.

Precis när Matilda uttalade de orden öppnades ytterdörren. Maria hörde de välbekanta tunga stegen. Stallets ägare kom in i sadelkammaren. Han tog av sig sin enorma Stetsonhatt och nickade lugnt.

- Howdy, girls, sa han.

Stallets ägare hette egentligen Lennart, men hade bott i USA när han var ung och blivit enormt fascinerad av landet. Efter att han kom hem hade han börjat kalla sig för Lenny. Han klädde sig alltid i cowboykläder och Stetsonhatt och talade med en stark amerikansk brytning. Det hände att folk skrattade åt honom bakom hans rygg, men ingen vågade säga något direkt till honom - Lenny var nästan två meter lång och bred som en lagårdsdörr. Han var stark som en björn, och de som skrattade tyst åt honom var också de som var en liten aning rädda för honom.

Det var inte flickorna. De kände honom för väl och visste att han i grunden var mycket snäll. Anneli brukade säga att han var "ett får i ulvkläder".

Maria hoppades att det skulle stämma i dag också.

- Hej, svarade flickorna i kör.

Lenny la den enorma hatten på bordet och satte sig ner.

- Ni ville prata med mig? sa han med sin mjuka brytning.

Under alla år som flickorna hade ridit på stallet hade de skaffat sig var sin favoritponny. Maria hade ridit Loka, en welshponny; Matildas favorit hade varit shettisen

Trocadero; och Anneli hade varit mest förtjust i en welshponny som hette Schizan. Till slut hade det gått så långt att alla som red på stallet hade vetat att de tre ponnyerna mer eller mindre tillhörde Maria, Matilda och Anneli. För något år sedan hade den saken blivit officiell – flickorna hade hamnat i en riktig detektivhistoria, där några skurkar försökte stjäla en häst som hade en viktig roll vid en filminspelning. När allt hade rätt upp sig var filmbolaget så tacksamma att de köpte loss de tre ponnyerna åt flickorna. Ponnyerna fick stå kvar på stallet, och Lenny fick varje månad en summa för foder och annat från filmbolaget. Det var ett underbart arrangemang.

Men nu började flickorna bli för stora för ponnyerna. Om man var riktigt ärlig hade de varit det rätt länge, men de hade dragit ut på saken så länge de kunde. Under slutet av sommaren hade flickorna till sist insett att det här inte gick längre – Annelis långa ben släpade nästan i marken när hon red på Schizan, och även Matilda och Maria, som var kortare, kände sig alldeles för stora och tunga.

Och det fanns tre hästar i stallet. Tre nya hästar, som Lenny hade köpt förra sommaren.

Anneli förde ordet. Lenny nickade medan hon snabbt och effektivt gick igenom förhistorien. Maria beundrade henne. Just nu kändes det som om hon själv inte skulle kunna sätta ihop mer än fyra ord till en begriplig mening. De första tre orden var "Jag vill ha", och det sista var namnet på ett svart arabsto.

Stella.

– Så vi känner de hästarna bäst, sa Anneli.

Lenny nickade. Maria försökte andas lugnt medan hon spänt iakttog honom. Både Matilda och Anneli hade gång på gång försäkrat att han skulle låta dem få som de ville. Men Maria kunde inte vara säker.

- Låt mig checka att jag har förstått er rätt, sa Lenny. Ni vill så att säga byta hästar. Trocadero, Schizan och Loka får bli allmän egendom igen, så får ni ta över Greystoke, Lupus och Stella?

Flickorna nickade.

Lenny såg lite tveksam ut. Marias mod sjönk.

Lenny harklade sig.

- Jaaa ..., sa han dröjande. Jag har ju sett att ni är för stora för ponnyerna. Men ni måste förstå att ...

Marias knän darrade.

- Att? utbrast hon. Att vad?

Lenny såg upp på henne. Han verkade beklämd.

- Att de här stora hästarna är värda mer än dubbelt så mycket som ponnyerna. Jag tror inte att jag kan göra ett sådant utbyte ...

Marias underläpp darrade. Lenny mötte hennes blick. Maria försökte kämpa emot gråten. Matilda och Anneli såg också helt lamslagna ut. Anneli hade tappat hakan.

Lenny såg flickornas ansiktsuttryck. Han log plötsligt.

- Förlåt, sa han. Jag skämtade bara. Jag har tänkt precis samma sak som ni.

Marias knän och underläpp slutade darra. Annelis mun åkte igen med en hörbar smäll. Alla tre flickorna stirrade på den store mannen i cowboykläderna.

- Va?! utbrast Maria.

- Det är klart vi ska göra så, sa Lenny. Ni får ta hand om Greystoke, Lupus och Stella. Jag har redan tänkt på den saken.

- M-men du sa ju ..., stammade Anneli.

Lenny log.

- Jag skämtade bara lite, sa han med sin amerikanska brytning. Det är klart att ni ska byta hästar.

Lenny reste sig upp. Flickorna stirrade fortfarande på honom.

- Men det är två saker, började han. För det första är det sant att ni inte kan äga dem formellt. Men det spelar ju ingen roll - hästarna står bra, och ni bor ju i princip här i stallet. Om någon av er skulle flytta, eller något sådant, så får vi diskutera saken då ... Och jag kan i alla fall garantera er väldigt bra priser om ni vill köpa loss hästarna.

Maria kände sig yr. Hon var tvungen att ta tag i ryggstödet på stolen där Matilda satt. Matilda gav henne en snabb blick och lät sedan sin hand snudda vid Marias. Maria kände sig tacksam.

- Vad är det andra då? frågade Anneli efter ett ögonblick.

- Ni vet ju att vi får en ny ridlärare. Susanne?

Flickorna nickade igen. De var nästan lika väl insatta i stallets affärer som Lenny själv, och han hade nämnt den nya ridläraren redan i början av sommaren.

- Susanne kommer i morgon. Det är säkert inga problem, men ni förstår ju att jag måste kolla saken med henne. Eller hur? Lennys röst var nästan vädjande.

- Vi förstår. Anneli förde talan åt Maria och Matilda.

- Bra, sa Lenny. Vi kan väl ses här med Susanne i morgon kväll. Så är allt klart sen. Jag lovar att det inte ska bli några problem.

Några timmar senare cyklade flickorna hem. Maria var fortfarande yr av känslor. Först hade hon trott att allt var hopplöst. Sedan hade Lenny plötsligt sagt att de skulle få som de ville ... Och efter det hade flickorna både kramat om sina gamla ponnyer och hunnit ta en ridtur på sina nya hästar. Maria blev varm om hjärtat när hon tänkte på Stellas stora ögon och den vackra stjärnen i det svarta arabstoets panna.

Allt hade gått bra.

Känslan fanns kvar när Maria klättrade uppför repstegen och rakt in i sitt rum. Hon hade haft repstegen från sitt

fönster sedan hon var liten. Hennes föräldrar, Kicki och Magnus, tyckte att hon började bli för stor för att klättra ut och in på en repstege, men Maria tyckte inte att en sommar var en riktig sommar om hon inte fick ha sin stege. Nu var det snart dags att ta bort stegen för det här året, och Maria insåg själv att det kanske inte skulle bli någon repstege nästa sommar.

Men det spelade ingen roll. Ingenting spelade någon roll just nu.

Hon skulle få Stella.

Maria hängde ut ridkläderna utanför fönstret och gick och la sig. Det var tyst i huset. Kicki var lärare på skolan där Maria och de andra gick, Magnus skulle som vanligt jobba i affären, och Marias lillasyster Frida och minstingen Nalle skulle också börja på skola och fritids nästa dag. Alla hade gått och lagt sig tidigt. Maria såg fram emot att få berätta alltsammans för dem nästa dag.

Den glada känslan var nästan borta vid frukosten. Maria förstod inte varför. Hon berättade för familjen att allt hade gått bra, och hon såg att hennes föräldrar lyste upp. De hade säkert förstått hur viktigt det här var för Maria, även om hon inte riktigt hade klarat att berätta det för dem.

Men nu, när det var klart, kändes det inte lika roligt som kvällen innan. Maria undrade varför. Var det för att Lenny hade pratat om Susanne, den nya ridläraren?

Men han sa ju att det inte skulle bli några problem.

Maria gjorde en grimas. Hon önskade att hon hade varit som Anneli och inte alltid oroat sig för allting.

Den första skoldagen var som sådana brukar vara. Efter en kort samling i aulan gick klasserna till sina hemklassrum. Marias klass, med Kicki som klassföreståndare, hade fått

en ny elev. Alla fick resa sig upp och presentera sig, även den nye. Han hade hamnat i bänken bredvid Maria.

- Jag heter Raimo Niska, sa han med en lätt sjungande dialekt. Som ni hör kommer jag från Tornedalen. Men nu har vi flyttat hit till civilisationen.

Alla skrattade. Anneli satt bredvid Maria och puffade genast på henne. Maria såg att Anneli hade klottrat något i sitt kollegieblock.

Han är söt, stod det.

Maria nickade. Hon vände upp och ner på blocket så att Raimo inte skulle se något.

Den första lektionen var engelska, ett av de två ämnen där Kicki undervisade. Kicki delade ut kopior på några engelska dikter och bad klassen att dela in sig två och två för att översätta dem. Maria vände sig genast mot Anneli, men Anneli harklade sig diskret. Maria såg sig omkring och insåg att Raimo skulle bli ensam kvar om Anneli och Maria arbetade tillsammans. Anneli höjde glatt på ögonbrynen. Maria petade till henne med armbågen.

- Aj! utbrast Anneli ljudligt. Kicki såg upp från sin plats vid katedern. Anneli skakade på huvudet och såg ner igen. Kicki höll kvar Marias blick i ett par sekunder. Maria vände sig mot Raimo.

- Han är jättesöt! sa Anneli. Och trevlig också. Eller hur?

Det var kväll. Flickorna cyklade mot stallet igen.

- Ja, visst är han det, höll Maria med. Hur så?

Maria visste mycket väl vad Anneli menade. Anneli hade varit tillsammans med killar redan förra sommaren. Men Maria tänkte inte göra det lätt för henne.

- Du vet vad jag menar.

- Nej, sa Maria oskyldigt.

- Sluta nu. Det finns annat än hästar här i världen.